

எல்லா நபர்களையும் படிப்பதுபோல் கவிதையை எழுப்பதுமில்லை; படிப்பதுமில்லை. ஒரு புதினத்தை, வாழ்க்கை வரலாற்றை, சிறுகதைத் தொகுப்பை, கட்டுரை நூலைப் படிக்கும் வகை, கவிதையைப் படிக்கும்போது இருக்காது. ஓராண்டில் படித்த நபர்களைப் பட்டியலிட்டால் கவிதையை நபர்கள் குறைவாக இருக்கும். நபர்களின் எண்ணிக்கையைக் கிட்ட நினத்தால் கவிதையை நபர்களை அதிகம் எழுத்துப் படிக்கலாம். காரணம் பக்கங்கள் குறைவாக இருக்கும். எனப்பொறுத்தவரை கவிதையைப் படிக்கும்போது 5 பக்கங்கள் குமலே விரைவாக படிக்க முடியாது. காரணம் அது கவிதை. கவிதைச் சொற்கள் அனதையும் வரமாக வந்தவை. ஓர் ஆழ்நிலைப் பயணத்தில் விளந்தவை. ஓர் அகத்தேலில் கிடத்தவை. அவை ஒவ்வொன்றும் மின் கட்டிகள்; மின்னல் உற்பத்தியைங்கள். அதனால் தான் ஒரு நத்தைநகர்தலைப்போல் என பார்வை நகரும் சிந்தனை சிறகுகள் கட்டிக்கொள்ளும். திடீர் மவுனம் சிறப்பிக்கும் ஒரு வளை வியாகவவே வாசிப்பு அனுபவம் நிகழும். அதை மிக நேர்த்தியாய் என்னுள் நிகழ்த்தியநபல் 'என் ஏதனை தோட்டம்'

சில நேரங்களில் கொய்யா மரங்களில் கைக்கு எட்டிய பழங்களைப் பறிப்பதுபோல் கவிதை வாசிப்பும் புரிதலும் வாய்த்தன. சில நேரங்களில், பிவில் அமர்ந்திருக்கும் வண்ணத்துப்பூச்சியைப் பவ்வியமாகப் பிடிக்க எழுத்துக்கொள்ளும் கரிசனம் தவேப்பட்டது. இந் தத்தோட்டத்தில் நுழைந்து திரும்பிய நான் விவரித்தல் இல்லாத ஒரு நிலைக்குத்தளப்பட்டு. ஏதாவது சொல்லிவிட்டால் கவிதைகள் அடக்காகும் அடர்த்தி நீர்த்திவிடுமோ என அச்சப்படுகிறேன். ஒரு புதிய பார்வை; புதிய மொழி; புதிய நடனை என்குள்ளே ஐக்கியமாகிறது. புவல் உருவாகி கரையறோமல் இருக்கும் நிலைதான் கவிதாவின் மனமும் வளைப்பாடும். கவிதை என்ற சொல் ஒரு பொருளையே தரவில்லை இவருடைய கவிதையில். கவிதை ஒரு நடையில் தன்னவை வளைப்படுத்துகிறது.

“உணர்வுகளின் வசம் முற்றிலுமாகத் தன்னவை ஒப்படைப்பதுதான் கவிதை” என்ற கவிதாவின் உள்ளத்தின் உரையிலிருந்து உணரமுடிகிறது. “அனைவரும் புரிந்துகொள்ளுமளவு எளிமையாகத் தான் எனது கவிதைகள் கிறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன” என்று கவிதா சொன்னாலும், அவர் சொன்னதற்கும் மலோய் ஏதோ நமக்குப் பிடிபடாமல் தோணிப்பதும் நிகழ்கிறது.” unless you penetrate it

with a sympathetic heart, you will miss it” OSHO சொன்னது இங்கயேமம் பொருந்துகிறது. அதற்கென்று ஒரு மனம் தவேபைப்டுகிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

“இன்னும் எதுவும் அறியாதவள் என்று நினதைத்தால்
விதியிடம் இனி உன்னகை
காக்கப் பழகும்” என்பது பிரகடனமா? புரிதலுக்கான அழைப்பிதழா?. இரண்டும் தான்.

“உன் சூடாகாட்டிலயே
உன்னதைத் தடுக்கிலிடும்
சிவராத்திரிக்கு
நான் கண்விழிக்கும்
நாள் வரும்” என்பது நியாயமான சபதம் சும்ந்த ஏக்கமல்லவா!

“இறவைதைத்தண்டிக்க ஏதுவழி” என்று கண்ணதாசன் பாடியதும் சிந்தனைக்கு வந்துபோகிறது.

“பரந்து கடுக உலகியற்றியான்” என்ற வள்ளுவன் வாக்கும் தான் நினவைக்கு வருகிறது.

“அடிமகளை நான் காதலிப்பதில்லை” என்பதில் இருக்கும் எதார்த்தம்; எதிர்பார்ப்பு; கண்டிப்பு எத்துணை நியாயமானது.

அதுமட்டுமா?” நான் நடந்தால்
பிவாசம் என்று சொன்னாய்
அதனால் கடைக்கிறேன்
எனக்கு வியர்த்திருக்கையில்
நீ பார்த்திருக்கிறாயா?
என்று கடைபது பிதற்றலைக்கண்டா? பிதற்றாதே என்றா? இரண்டும் இன்றைக்கு
எதார்த்தம் தானே!

ஆனாலும் உண்மையாக வாழ் கவிதா ஆசைப்டுவதுதான் தரிகிறது அல்லது
ஆசைப்டசு சொல்வது புரிகிறது.

“எல்லாம் என்னுடையவதைதாம்
என் சூய வாழ்வு
தவிர”

இதிலிருக்கும் வளிப்படையான உண்மை எளிதாகப் புரிந்தாலும்; இது
எல்லாருக்கும்மானதாக இருந்தாலும் மறைந்துகிடக்கும் வலியை
உணர்த்துகிறது. ஏனெனில் சூயத்தை இழந்தவாழ்வு

புலம்பியெராமலும் பலருக்கு நிகழ்கிறது. சகித்துக்கொண்டதான் சாகசங்கள்
புரிகிறோம் வெட்கமில்லாமல்.

“இமையின் நடனங்கள்
காதல் கடிதங்கள்” என்று ஒரு கவிதை எழுதியிருக்கிறேன். அது எப்படி நடனமாகும்?
நடனம் எப்படிக் காதல் கடிதமாகும்? அந்தக் கடிதத்தில் எந்த மொழி
இடம்பெற்றிருக்கும்? இந்தக் காதல்

கடிதங்களை எந்த மொழியில் எழுதியிருப்பேன்? என்று யப்கித்தால் அது காதல்
மொழியென்று சொல்லிவிடமுடியும். “மப்தித்திறந்த இமை இரண்டும் பார்பார் என்றது”
என்ற கண்ணதாசன் பாடல்

நினைவுக்கு வருகிறதா? அந்தக் காதல் மொழியே புரியாமல் காதலித்தால் வாழ்க்கை
எப்படி இனிக் கும் என்பதைக் கவிதா”

கற்றிருந்தால்
புரிந்திருக்கும்மோ
எனது மொழி
உனக்கும்

உனது மொழி
எனக்கும்” கடை்கிறார். இங்கே மொழிகப்ட ஒரு கருவி இல்லலை என்பதை நிறுவியிருக்கிறார்.
புரிந்துணர்வு இல்லாததோருக்கு வாழ்க்கை புலப்படாது என்பதையும்; அவர்களுக்கு
வாழ்க்கை ஒரு புதிர்

என்பதையும் வளிப்படுத்துகிறார். இப்படி ஒரு கவிதை எழுதுவதற்குக் கிடதைச் சமீபம்தான்; அது தந்த பட்டறிவை; பட்டறிவை வழங்கிய விலங்கதைத் தான் வதேனையோடும் சிந்திக்கிறேன். இதுவும் எல்லார்க்குமானதே.

“ஈசல்” என்கிற கவிதை உணர்த்துவதை என்னால் உணர்ந்தவாறு எழுதமுடியவில்லை என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறேன்.

இப்படிப்பித்தது; புரிந்தது; வதேனப்பைக்கும் கவிதைகள் நிரம்பிய தொகுப்பினால் கவிதாவின் “என் ஏதனே தோட்டம்”. இந்தத்தோட்டத்தில் நுழைந்து திரும்பியது “வட்டைக்கைச்சென்று வதேனையோடும் வருவதுபோல” ஆகிவிட்டது.

கானல் நீர் காட்சிபோலவும், மாயமான வட்டைபோலவும் துல்லியமாக உணர்ந்து பிடிபடாத புரிதலும்; சொல்லமுடியாத வதேனையும் எச்சமாகக் கனக்கிறது.

“முடிச்சுகள்” “வலியும் புன்னகைக்கும்” “தளத்திலிருந்து” “ஞாபகங்கள்” “ஆட்கொல்லி” “கடவுள் வந்தார்” என்று நான் குறித்துவதைத் கவிதைகளின் எண்ணிக்கை நீள்கின்றன.

“தக்கத்தை அழைத்துக்
காத் திருக்கிறேன்
நிஜத்தில் வராத அந்தக்
கனவுகளாக காக”

“வரமாட்டாய் நீ
என்பது திரிந்தபின்னும்
நடாத்தும்
என் நடுமும் பயணத்தின்
குறுந்தவங்களாக”

“தொங்கப்போடும் தாலியில்

எனது கண்ணியத்தையும்
பெண்மயையும் நிரப்பிக்க
இஷ்டமில்லை”

“நீங்கள் நின்கைக்கும் பெண்மை
என்னிடம் இல்லை
மன்னித்துவிடுங்கள்”

“கவிதைக்காய்க் காத்திருக்கும்
வெற்றுத்தாள்களின் மனதை
உணரமுடிந்தால்
புரிந்துகொண்டிருப்பாய் என்னையும்”

“என் வாழ்க்கைத்தாள்தான்
விரிந்துகிடக்கிறது
நான் கவிதை எழுது

தள்ளிநில
நான் போகவேண்டாம்”

நிசபத்தின் ஆளுமையில்
வெடித்துச் சிதறுகிறது
உன்னுடனான என் மூதல் நாள் நினவையுகள்”

“தோல்வி ஒப்பாத கழந்தைபோல்
சிரித்துவகைக்கிறேன் உலகின் முன்”

“சப்தம் இன்றி விழும்
மஞ்சள் இலைபோல
நிசப்தமாய் மிதிபட்கின்றன
என் உணர்வுகள்
என் பாதகைகளில்”

“அனுபவத்தை வரநெந்தடுக்க
வரணங்கள் என்கிடம்
தடுகிகை உன்கிடம்”

“நான் ஊனமுற்றவள்தான்
இவகை அனதைத் தும்
செயலற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்
தருணங்களில்” ஏன் நாமும்தான்.

சோகங்களில் பட்டம் கட்டி
இன்பத்தை வானறெற்கிறனே”

“பயுலகம் பித்துப்போகிறது
உன் மயேதலில்”

“எப்போதாவது புரிந்துகொள்வாயா
சரேந்துவாழ்வகை ஆசைப்படுகிறனே
சாரந்து அல்ல என்பதை”

இறுதியாக” துப்பாக்கிகளால் கண்ணீர்
துடபைப்பதை நிறுத்தச்சொல்”.
இது யாரபை பார்த்து கவிதா சொல்கிறார் என்பதையெகத்திற்கு விடுகிறனே.

கண்ணீர் ரதைத் துடபைப்பதுதான் முக்கியம். துப்பாக்கிகளால் துடகைக்கமுடியாதது
என்பது உறுதி.

“கொடும் செய்கை நிறுத்தி
மனிதர்களபை பசேப் பழக”

என்ற வணை டுதலால் மாணுடம் எங்கே போய் விட்டது ? என்ற களேவியும் , எங்கோ போய் விட்டது! என்றவதேனையும் தான் மிச்சமாகிறது. எதுவும் தரியாத நான் “ஏதனே தோட்டத்தில்” ஏதாவது பறித்தனோ? பறிகொடுத்து தனோ? அல்லது ஏமாந்தனோ ? என்பதை நீங்களும் பபித்தால் அறியக்கூடும். “எனது நாட்டைவிட்டு வளியேறுவது என்பது எனது வாழ்வைச் சூக்கு நுறாக உடதைத்தது. இது எனக்குமட்டும் நரேந்த விதியல்ல” என்று ஒரு நரே காணலில் பாலஸ்தீனக் கவிஞர் மஹ்மத் தர்வீஷ் சொன்னதை அடிமனத்தில் சும்நதுகொண்டு கவிதாவின் உணர்வோடு தோட்டத்தில் நுழைந்தால் ஒரு புரிதல் விளையும். வரேகள் ஓரிடத்திலும் வினகைள் ஓரிடத்திலுமான தவிப்புகளின் வளிப்பாடும்; அவலத்தின் கோலம்; அற்புதம்.

என்ன நின்ற நுதானிக் கவதைத் ததொகுப்பு. உண்ணவும் எண்ணவும் நிறைந்த கவிதைகளின் தோட்டம். இலாவகமாக புரிந்துகொள்வதைக் காட்டிலும் ஆழமாக உணரவகைக்கும் பட்டகம் தான் கவிதாவின் “என ஏதனே தோட்டம்”

elango@mdis.edu.sg